

Lietas Nr. 127019814
Lietas arhīva Nr. 104AA-0162-15/23

SPRIEDUMS

Rīgā 2015.gada 7.janvārī

Rīgas apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnesis G.Stūris, tiesneses D.Dumbre un Z.Lagzdiņa

pēc SIA „MENU" valdes locekļa /pers. A/ iesniegtās apelācijas sūdzības izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 2.oktobra spriedumu Rēzeknes pilsētas domes Administratīvās komisijas 2014.gada 6.maija lēmums Nr.D26-59/10 atstāts negrozīts, bet SIA „MENU" sūdzība noraidīta.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē j a:

2014.gada 31.martā Rēzeknes pilsētas pašvaldības policijas pārvaldē attiecībā pret SIA "MENU" (turpmāk – Sabiedrība), tās valdes locekļa /pers. A/ personā (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs), tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols UZ Nr.004674 par to, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis administratīvu pārkāpumu – nenodrošinājis īpašumā esošās zemesgabala teritorijas un tai piegulošās teritorijas (/adrese/) sakopšanu, kā rezultātā teritorija ir stipri piegružota ar sīkiem sadzīves atkritumiem.

Ar Rēzeknes pilsētas domes Administratīvās komisijas 2014.gada 6.maija lēmumu Nr.D26-59/10 (turpmāk – Lēmums), pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 32.pantu, 205.panta 1.punktu, 208.pantu, 210.panta otro daļu, 272.pantu, 274.pantu, 14.[1]pantu un 275.panta pirmās daļas 1.punktu un saskaņā ar 2012.gada 27.aprīļa Rēzeknes pilsētas domes saistošo noteikumu Nr.11 "Rēzeknes pilsētas teritorijas uzturēšanas un labiekārtošanas noteikumi" (turpmāk – Saistošie noteikumi) 80.punktu par minēto pārkāpumu Sūdzības iesniedzējs ticis sodīts ar naudas sodu 100 *euro* apmērā.

Par Lēmumu Sūdzības iesniedzējs iesniedzis sūdzību Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 2.oktobra spriedumu Lēmums atstāts negrozīts un Sūdzības iesniedzēja sūdzība noraidīta.

Tiesa spriedumā norādījusi, ka saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu, tiesa pilnībā pievienojusies Lēmumā norādītajai motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu nolēmumā nav sniegusi.

Papildus tiesa spriedumā norādījusi, ka Lēmums tika pieņemts pamatojoties uz Latvijas APK 14.^{1}, 32.pantiem, 205.panta 1.punktu, 208.pantu, 210.panta otro daļu, 272., 274.pantiem un 275.panta pirmās daļas 1.punktu un saskaņā ar Saistošo noteikumu 80.punktu tika piemērots administratīvais sods - naudas sods 100 *euro* apmērā, kas ir samērīgs ar izdarītā pārkāpuma raksturu. Tiesa atzina, ka nav pamata uzskatīt, ka Lēmums ir prettiesisks, nelikumīgs un nepamatots, līdz ar to Sabiedrības sūdzība ir pilnībā noraidāma.

Tiesa atzinusi, ka administratīvais sods ir atbilstošs tiesiskā mērķa sasniegšanai saskaņā ar Latvijas APK 22.panta nosacījumiem.

Tāpat tiesa atzinusi, ka, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir ievēroti Latvijas APK 32.panta pirmās daļas nosacījumi, kas noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Par minēto tiesas spriedumu Sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 2.oktobra spriedumu un izbeigt administratīvo lietvedību.

Sūdzības iesniedzējs tiesas spriedumu uzskata par nepamatotu un pretlikumīgu, tādēļ pārsūdz to pilnā apjomā.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka saskaņā ar administratīvā pārkāpuma protokolu UZ Nr.004674 administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdis ir 2014.gada 5.marts. Taču uz minēto datumu, ievērojot Civillikuma noteikumus par īpašumu un valdījumu, proti, Civillikuma 994.pantu un 927.pantu, Sabiedrībai nebija pilnīga vara uz nekustamo īpašumu /adrese/. Pilnīga vara pār lietu nekustamā īpašuma gadījumā veidojas ar īpašuma tiesību reģistrācijas brīdi attiecīgajā zemesgrāmatu nodaļā. Sabiedrības īpašuma tiesības tika reģistrētas 2014.gada 10.martā. Šis ir būtisks apstāklis, jo par pārkāpumu, kas tika izdarīts 2014.gada 5.martā (kad Sabiedrība vēl nebija īpašnieks), tika konstatēts administratīvais pārkāpums un ierosināta administratīvā lietvedība, kā rezultātā tika veiktas atkārtotas pārbaudes un pieņemts lēmums, uzliekot sodu Sabiedrībai, kas uz administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdi nebija nekustamā īpašuma īpašnieks. Līdz ar to tiesas secinājums, ka administratīvā pārkāpuma konstatēšanas dienā nekustamais īpašums faktiski atradās Sabiedrības pilnīgā varā, pēc Sūdzības iesniedzēja domām, neatbilst lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2014.gada 4.martā zvērināta tiesu izpildītāja G.Rutkovska sniegusi informāciju, ka nekustamais īpašums ir pārdots Sabiedrībai, 2014.gada 5.martā tiek konstatēts administratīvais pārkāpums, 2014.gada 14.martā tiek veikta atkārtota pārbaude un 2014.gada 18.martā Sabiedrībai nosūtīta vēstule, ka pārkāpuma novēršanas gadījumā līdz 2014.gada 31.martam tiks izbeigta administratīvā lietvedība. Taču arī šāda termiņa noteikšana neatbilst samērīguma principam, neskatoties uz to, ka 2014.gada 5.martā konstatētā administratīvā pārkāpuma sakarā Sabiedrība nebūtu jābrīdina, jo par to tā nevar būt atbildīga.

Sabiedrība pēc nekustamā īpašuma iegūšanas savā īpašumā to sakārtoja 2014.gada 24.aprīlī, jo ienākšanai nekustamā īpašuma valdījumā un personas sameklēšanai, lai sakārtotu nekustamo īpašumu, prasījusi zināmu laiku. Sabiedrība 2014.gada 13.marta vēstulē Rēzeknes pilsētas domes Administratīvai komisijai darīja zināmu, ka saprātīgā laika periodā veiks nepieciešamās darbības, lai nodrošinātu īpašuma pieguļošās teritorijas sakārtošanu, 2014.gada 17.martā saņēma zemesgrāmatu apliecību un veica vispārēju cenu aptauju, 2014.gada 7.aprīlī noslēdza līgumu Nr.ED-001 ar SIA "&LT" un 2014.gada 24.aprīlī nekustamais īpašums pilnībā tika sakārtots. Pie šādiem apstākļiem nevar uzskatīt Sabiedrības rīcību par bezdarbību un konstatēt administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka administratīvo pārkāpumu varēja konstatēt tikai sākot ar 2014.gada 10.martu pēc zemesgrāmatu nodaļas tiesneša lēmuma par īpašuma tiesību nostiprināšanu pieņemšanas, nevis ar 2014.gada 5.martu. Taču arī tādā gadījumā ir vērtējama lietderības apsvērumi un samērīguma princips.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka lietā nav pareizi noteikts administratīvā pārkāpuma sastāvs, tajā skaitā subjekts un objektīvā puse, nav vispusīgi un pilnīgi noskaidroti lietas apstākļi, līdz ar to Sabiedrība nepamatoti saukta pie administratīvās atbildības. Sūdzības iesniedzējs neapstrīd, ka nekustamais īpašums /adrese/, bija nesakārtots un nekārtīgs, bet gan to, ka administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī 2014.gada 5.martā Sabiedrība nevarēja būt

par to atbildīga un attiecīgais administratīvā pārkāpuma sastāva subjekts, jo īpašuma tiesības tika reģistrētas 2014.gada 10.martā, un nevarēja tikt atzīta par vainīgu administratīvā pārkāpumā, kas izdarīts pirms tam. Līdz ar to Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesa nepamatoti izlēmusi, ka Sabiedrība ir vainīga administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodāma par 2014.gada 5.marta pārkāpumu.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, uzskata, ka apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Apelācijas instances tiesa piekrīt pirmās instances tiesas tiesneses spriedumā sniegtajam apstākļu un lietā esošo pierādījumu novērtējumam, līdz ar to nav nepieciešams vēlreiz atkārtot faktus un analizēt atzinumus šajā nolēmumā. Tiesneses pieņemtais nolēmums ir motivēts un pamatots ar Latvijas APK normām. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība nesatur faktus, kas nebija zināmi, taisot nolēmumu Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā. Turklāt tās saturs pēc būtības ir analogs Sūdzības iesniedzēja Rīgas pilsētas Centra rajona tiesai adresētajai 2014.gada 11.jūnija sūdzībai, kam lietā jau ir sniegts pietiekams vērtējums.

Sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzībā ir norādījis, kādēļ pirmās instances tiesas spriedums, viņaprāt, ir nepamatots un atceļams. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka lietā nav pareizi noteikts administratīvā pārkāpuma sastāvs, tajā skaitā subjekts un objektīvā puse, nav vispusīgi un pilnīgi noskaidroti lietas apstākļi, līdz ar to Sabiedrība nepamatoti saukta pie administratīvās atbildības.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Tāpat apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu izvērtējusi un nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā, pierādījumu vērtējums ir pareizs un pietiekošs, lai atzītu, ka Sabiedrība ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru ir saukta pie administratīvās atbildības. Līdz ar to apelācijas instances tiesa apelācijas sūdzībā minētos apgalvojumus uzskata par nepamatotiem. Fakts, ka Sūdzības iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus, un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu sprieduma atcelšanai.

Bez tam, iepazīstoties ar apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa atzīst, ka tie daļēji jau ir vērtēti, izskatot lietu pēc būtības pirmās instances tiesā. Savukārt pārējos Sūdzības iesniedzēja argumentus apelācijas instances tiesa nevērtē, jo tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu, kā arī ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas. Kā vairāk kārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., piem., 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu lietā 10153/82 Austria).

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē apstākļus, kuru dēļ Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 2.oktobra spriedums būtu atceļams un administratīvā pārkāpuma lieta izbeidzama.

Pamatojoties uz augstāk izklāstīto un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu Rīgas apgabaltiesa

n o s p r i e d a:

Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 2.oktobra spriedumu atstāt negrozītu, bet apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis G.Stūris

Tiesnese D.Dumbre

Tiesnese Z.Lagzdiņa